

sta, což se státi má před žádostí za povolení ku stavbě a §§ 21 a 40 cit. zákona týkají se stavebního úřadu, jak se má zachovati a dbáti toho, by nebylo se stavbou započato před vytýčením stavební čáry. Tato ustanovení nejsou na překážku, by žalobce svůj pozemek na stavbu nerozprodal, naopak jest na kupujícím, by se přesvědčil, zda vzhledem na polohový plán se hodí koupený pozemek za stavební místo. Není tedy ani tato námitka, že byl dovolatel žalobcem uveden v omyl, opodstatněna.

Čís. 5712.

Byla-li v pozůstalostním řízení pohledávka popřena pouze některým (některými) z dědiců, stačí, byla-li žaloba o pohledávku podána na pozůstalost zastoupenou popřevším (popřevšími) dědici.

Byla-li za sporu žalovaná pozůstalost odevzdána, nelze spatřovati zmatečnost v tom, že bylo i nadále v řízení pokračováno proti pozůstalosti, leč že by pozůstalost nebyla zastoupena ani advokátem ani jinou osobou opatřenou plnou mocí procesní.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1616/25.)

Žalobu, již domáhala se na pozůstalosti po svém otci vyplacení věna, podala žalobkyně na pozůstalost zastoupenou zůstavitelovou vdovou, jež jediná z dědiců popírala zažalovanou pohledávku v pozůstalostním řízení. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání především vytýká napadenému rozsudku zmatečnost, proto že jednak v první stolici rozhodl soud, který ani výslovnou dohodou stran nemohl se státi příslušným pro tuto právní rozepři, jednak že žalovaná strana v řízení nebyla zastoupena. Tím uplatňuje dovolání dovolací důvod ve smyslu §u 503 čís. 1 c. ř. s. a §u 477 čís. 3 a 5 c. ř. s., než neprávem. Otázka příslušnosti dovolaného soudu byla srovnalými usneseními nižších soudů již právoplatně vyřízena v ten rozum, že dovolaný soud příslušným jest, a pokud se týče dále uplatňované zmatečnosti, jest pozůstalost řádně zastoupena oněmi pokud se týče oním dědicem, jenž žalobní nárok popírá, což v tomto případě činí právě jen pozůstalá vdova, opět provdaná F-ová, neboť jen od dědice, žalobní nárok popírajícího lze očekávati účinnou procesualní činnost ve prospěch pozůstalosti (sb. n. s. víd. čís. 1771 sb. n. s. čís. 566, 2758). Pokud dovolání poukazuje k tomu, že pozůstalost již odevzdanou žádný z přihlásivších se dědiců nemůže zastupovati, protože jí tu není, a že proto »zmatečnost tu byla v době nastalého odevzdání,« čimž asi míní, že zmatečným jest řízení, pokud v něm bylo pokračováno po právoplatném odevzdání pozůstalosti, má dovolání pravdu pouze v tom, že pozůstalost jako právní podmět zaniká právoplatným odevzdáním a že tím pozbývá procesní způsobilosti. Ale jinak nelze přisvědčiti dovolání, jelikož v době, kdy

žaloba byla podána, žalovaná procesně způsobilou byla a podle §u 158 c. ř. s. v případě, že strana za sporu pozbyla procesní způsobilosti, řízení toliko tenkrát se přeruší, když tato strana, zde žalovaná pozůstalost, není zastoupena ani advokátem ani jinou osobou opatřenou plnou mocí procesní. Pokud však zákon dopouští pokračování v řízení, nemůže toto řízení býti zmatečným proto, že bylo v něm pokračováno. Z toho plyne, že ani rozsudek vydaný na základě tohoto řízení proti pozůstalosti za sporu právoplatně odevzdané není zmatečným, jak mylně za to má dovolání, nýbrž, že proti pozůstalosti toliko není vykonatelným proto, že jí tu již není. Věc má se v tomto případě právě tak, jako kdyby věřitel exekučního titulu byl nabyt ještě proti zůstaviteli, ale návrh na povolení exekuce byl by učinil teprve po odevzdání dlužníkovy pozůstalosti, v kterémžto případě by mu na základě tohoto exekučního titulu a odevzdací listiny (§ 9 ex. ř.), povolena byla exekuce proti dědicům podle jejich dědických podílů. Jinak uplatňuje dovolání jen dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci. Jen na konci vytýká i vadu odvolacího řízení, kterou spatřuje v tom, že napadený rozsudek se prý nezmínil ani slovem o námitce, že zažalovaná pohledávka čtvrtinou zanikla sloučením, čehož rozhodující soud prý si má povšimnouti, pakli původně pozůstalost jako taková byla žalována. Jest zřejmo, že těmito vývody neprovádí dovolání dovolací důvod vadnosti odvolacího řízení, nýbrž že vytýká vadu rozsudku, jenže výtka tato jest lichou, jelikož, nehledíc k tomu, že žalobkyně a žalovaná pozůstalost jsou různé právní podmínky a že tedy sloučení pro tuto různost osoby věřitele a dlužníka nastati nemohlo, odvolací soud na jiném místě se s touto námitkou vypořádal a to správně, zdůrazniv v důvodech svého rozsudku, že okolnost, že za sporu následkem odevzdání pozůstalosti nastoupili na místo pozůstalosti dědicové, projeví svůj účinek teprve při uplatňování rozsudku vydaného proti pozůstalosti a pozůstalost zasahujícího, na kterýžto případ pamatuje § 9 ex. ř. Ve směru tom odkazuje se i k tomu, co o domnělé zmatečnosti rozsudku vydaného proti pozůstalosti za sporu právoplatně odevzdané nahoře již bylo uvedeno.

Čís. 5713.

Společenstva výrobní a hospodářská (zákon ze dne 7. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.). Nevyhledává se, by rozvrh doplatků členských podílů stal se až po zpeněžení veškerého jmění. Pro rozvrh doplatků lze podle okolností použití i t. zv. bilančního schodku.

Při společenstvech s ručením obmezeným lze doplatky, požadované ku krytí schodku, vřaditi mezi aktiva společenstva, a jestliže po připočtení jich není družstvo pasivní, nemají ani likvidatoři povinnost zakročití o vyhlášení úpadku.

(Rozh. ze dne 2. února 1926, Rv I 1724/25.)

Žalobě společenstva na člena o zaplacení doplatků bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto